

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εξήντα Τρία

Πέρα από τα Διαγράμματα του Miller: Το Ισλάμ, η Εξεταστική Κρίση και η Τελική Δοκιμασία

Jeff Pippenger

2024-01-27

Μας έχει γνωστοποιηθεί ότι «ο Θεός κατεύθυνε τη διάνοια του Ουίλλιαμ Μίλλερ προς τις προφητείες και του έδωσε μεγάλο φως επάνω στο βιβλίο της Αποκάλυψης». Ο Μίλλερ εμποδίστηκε, λόγω της ιστορικής περιόδου μέσα στην οποία ανεδείχθη, να κατανοήσει το «μεγάλο φως» που βρίσκεται στα κεφάλαια δώδεκα, δεκατρία, δεκαέξι, δεκαεπτά και δεκαοκτώ της Αποκάλυψης, διότι τα κεφάλαια εκείνα προσδιόριζαν το έργο προφητικών βασιλείων, το οποίο δεν μπορούσε να διακρίνει από την ιστορική θέση από την οποία παρατηρούσε.

Το φως που δόθηκε στον Μίλλερ σχετικά με το βιβλίο της Αποκαλύψεως ήταν οι Εκκλησίες, οι Σφραγίδες και οι Σάλπιγγες, και είναι οι τρεις τελευταίες Σάλπιγγες, οι οποίες προσδιορίζονται ως «τρεις Ουαί», που παριστάνονται επάνω στους δύο πίνακες του Αββακούμ. Το «μεγάλο φως» που δόθηκε στον Μίλλερ στο βιβλίο της Αποκαλύψεως αφορά τον ρόλο του Ισλάμ στη βιβλική προφητεία. Ωστόσο, ακόμη και αυτό το «μεγάλο φως» ήταν περιορισμένο από το ιστορικό του πλαίσιο.

«Αί ἑπτὰ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας ἀποτελοῦν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ἑπτὰ μορφὰς αὐτῆς, εἰς πάσας τὰς περιπλοκὰς καὶ μεταστροφὰς αὐτῆς, εἰς πᾶσαν τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν θλίψιν αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν ἀποστόλων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ κόσμου. Αἱ ἑπτὰ σφραγίδες εἶναι ἱστορία τῶν ἐνεργειῶν τῶν δυνάμεων καὶ τῶν βασιλείων τῆς γῆς ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Αἱ ἑπτὰ σάλπιγγες εἶναι ἱστορία ἑπτὰ ἰδιαζουσῶν καὶ βαρέων κρίσεων αἵτινες ἐστάλησαν ἐπὶ τὴν γῆν, ἤτοι ἐπὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν βασιλείαν. Καὶ αἱ ἑπτὰ φιάλαι εἶναι αἱ ἑπτὰ ἔσχαται πληγαί, αἵτινες ἐστάλησαν ἐπὶ τὴν Παπικὴν Ῥώμην. Μεμιγμένα μετὰ τούτων εἶναι καὶ πολλὰ ἄλλα γεγονότα, ὑφασμένα εἰς αὐτὰ ὡς παραπόταμοι ῥοαί, καὶ πληροῦντα τὸν μέγαν ποταμὸν τῆς προφητείας, ἕως ὅτου τὸ ὅλον καταλήγη δι' ἡμᾶς εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς αἰωνιότητος.»

«Αυτό, για εμένα, είναι το σχέδιο της προφητείας του Ιωάννη στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Και ο άνθρωπος που επιθυμεί να κατανοήσει αυτό το βιβλίο, πρέπει να έχει πλήρη γνώση άλλων μερών του λόγου του Θεού. Οι τύποι και οι μεταφορές που χρησιμοποιούνται σε αυτή την προφητεία δεν εξηγούνται όλες στην ίδια, αλλά πρέπει να ανευρίσκονται σε άλλους προφήτες και να ερμηνεύονται σε άλλα χωρία της Γραφής. Επομένως είναι φανερό ότι ο Θεός έχει σκοπίμως θελήσει τη μελέτη του συνόλου, ακόμη και για να αποκτηθεί σαφής γνώση οποιουδήποτε μέρους.» William Miller, Miller's Lectures, τόμος 2, διάλεξη 12, 178.

Σημειώστε ότι ο Μίλλερ κατανοούσε τις επτά τελευταίες πληγές ως τις επτά κρίσεις επάνω στην παπική Ρώμη. Δεν μπορούσε να κατανοήσει ότι στην παπική Ρώμη είχε δοθεί θανατηφόρο πλήγμα, το οποίο επρόκειτο να θεραπευθεί. Αναγνώριζε τις επτά σάλπιγγες ως «ιστορία επτά ιδιόμορφων και βαρέων κρίσεων που εστάλησαν επάνω στη γη, ή στη ρωμαϊκή βασιλεία», αλλά

δεν ήταν σε θέση να διακρίνει τη διαφορά μεταξύ των βασιλείων της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης. Επομένως, η ικανότητά του να διακρίνει τη διαφορά μεταξύ των πρώτων τεσσάρων σαλπύγγων και των τελευταίων τριών σαλπύγγων ήταν περιορισμένη.

Ο Μίλλερ δεν ήταν σε θέση να αναγνωρίσει ότι οι κρίσεις που επήλθαν κατά της Ρώμης ήταν η απάντηση του Θεού στην επιβολή της Κυριακής, διότι οι Μιλλερίτες εξακολουθούσαν ακόμη, στη δική τους ιστορική περίοδο, να λατρεύουν την Κυριακή. Ο Μίλλερ είχε δίκιο όταν αναγνώριζε ότι οι σάλπιγγες ήταν κρίσεις επί της Ρώμης, αλλά ο συγκεκριμένος λόγος για τον οποίο επήλθαν οι κρίσεις, καθώς και η διάκριση μεταξύ των τεσσάρων πρώτων και των τριών τελευταίων Σαλπύγγων, ήταν περιορισμένα κατανοητά ή και ανύπαρκτα. Με αυτή την περιορισμένη αντίληψη, το «κόσμημα» των τριών αλίμονο του Ισλάμ εξακολουθούσε να περιλαμβάνεται στα διαγράμματα που κατευθύνθηκαν από το χέρι του Θεού, και δεν θα έπρεπε να αλλοιωθεί.

Ο φωτισμένος διακριτικός νους επιτρέπει σε έναν «σοφό» μαθητή της προφητείας να αναγνωρίσει ότι ο Θεός όχι μόνον ενέπνευσε τους αγίους άνδρες που έγραψαν τη Βίβλο, αλλά και κατέυθυνε το έργο των ανδρών που μετέφρασαν τη Βίβλο του Βασιλέως Ιακώβου, και ο ίδιος δηλώνει ρητώς ότι χρησιμοποίησε τον ίδιο τύπο θείας επιστασίας και κατά την παραγωγή των δύο ιερών διαγραμμάτων.

Το «κόσμημα» του Μίλλερ σχετικά με την πέμπτη, έκτη και έβδομη Σάλπιγγα (το Ισλάμ) λάμπει δέκα φορές φωτεινότερα στις έσχατες ημέρες, διότι προσδιορίζει το θέμα της τελικής Κραυγής του Μεσονυκτίου. Το θέμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην ιστορία των Μιλλεριτών ήταν η χρονολογία της λήξεως των προφητικών περιόδων, και υπό αυτή την έννοια το μήνυμα της «Κραυγής του Μεσονυκτίου» των εσχάτων ημερών (το οποίο είναι το μήνυμα του Ισλάμ του τρίτου Αλλοίμονο) έχει προτυπωθεί από την ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 1844. Η ημερομηνία εκείνη στην ιστορία των Μιλλεριτών προτυπώνει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, και τόσο η 22α Οκτωβρίου 1844 όσο και ο νόμος της Κυριακής είχαν προτυπωθεί από τον σταυρό, ο οποίος ήταν η κατάληξη της Θριαμβευτικής Εισόδου του Χριστού.

Το «κόσμημα» του Miller σχετικά με την πέμπτη, έκτη και έβδομη Σάλπιγγα (Ισλάμ) λάμπει δέκα φορές εντονότερα στις έσχατες ημέρες, διότι προσδιορίζει το Ισλάμ σε συμφωνία με το θέμα του έσχατου μεταρρυθμιστικού κινήματος των εσχάτων ημερών, το οποίο είναι το Ισλάμ του τρίτου Ουαί. Επομένως, ως το θέμα του τελικού μεταρρυθμιστικού κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, έχει προτυπωθεί από το θέμα καθενός από τα προηγούμενα μεταρρυθμιστικά κινήματα, είτε πρόκειται για το θέμα της «αναστάσεως» στο μεταρρυθμιστικό κίνημα του Χριστού, είτε για το θέμα του «προφητικού χρόνου» στην ιστορία των Μιλλεριτών, είτε για το θέμα της «κιβωτού του Θεού» στο μεταρρυθμιστικό κίνημα του Δαβίδ, είτε για το θέμα της «διαθήκης» στο μεταρρυθμιστικό κίνημα του Μουσή.

Είτε το γεγονός του σταυρού, είτε η ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 1844, είτε τα διάφορα θέματα των μεταρρυθμιστικών κινήματων, κάθε ημερομηνία και κάθε θέμα αντιπροσώπευαν ένα δοκιμαστικό ερώτημα ζωής ή θανάτου για τη γενεά εκείνης της εποχής. Το «πετράδι» του Μίλλερ, των τριών Ουαί του Ισλάμ, είναι ένα δοκιμαστικό ερώτημα ζωής ή θανάτου, όπως παριστάνεται στην παραβολή των δέκα παρθένων υπό την έννοια του «ελαίου». Τα πετράδια του Μίλλερ στην

αρχή του ονείρου του έλαμπαν όπως ο ήλιος, αλλά στο τέλος του ονείρου του έλαμπαν «δέκα φορές λαμπρότερα». Τα πετράδια του Μίλλερ ήσαν σαν κηροζίνη (έλαιο λυχνίας) στην ιστορία των Μιλλεριτών, αλλά σήμερα εκείνα τα πετράδια είναι καύσιμο πυραύλων!

Οι Μιλλεριτιστές κατανόησαν και εφάρμοσαν ορθώς τη χρονική προφητεία του Ισλάμ περί του δευτέρου Ουαί, η οποία εκπληρώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840· αλλά η κατανόησή τους του τρίτου Ουαί, το οποίο είναι η Έβδομη Σάλπιγγα, δεν μπορούσε να διακρίνει το τρίτο Ουαί να έρχεται ως κρίση επί της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, διότι δεν έβλεπαν πέμπτη βασιλεία, πόσο μάλλον την έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Πλην όμως, το «μεγάλο φως» επί της Αποκαλύψεως, το οποίο δόθηκε στον Μίλλερ, πρόκειται να λάμψει δέκα φορές λαμπρότερα στην «Κραυγή του Μεσονυκτίου» των εσχάτων ημερών.

Οι αλήθειες που παριστάνονται επάνω στους δύο πίνακες του Αββακούμ είναι κατ' ουσίαν αλήθειες οι οποίες εκπληρώθηκαν στην παρελθούσα ιστορία. Τα διαγράμματα βασίζονται στις χρονικές προφητείες τις οποίες ο Μίλλερ οδηγήθηκε να συναρμολογήσει, και όλες εκείνες οι χρονικές προφητείες είχαν ολοκληρωθεί έως το 1844. Οι χρονικές εκείνες προφητείες θα λάμψουν φωτεινότερα στις έσχατες ημέρες, διότι θα φανεί ότι είναι σήμερα εξίσου ακριβείς όσο ήσαν και στην ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος, αλλά δεν περιέχουν καμία άμεση χρονική πρόβλεψη για τις έσχατες ημέρες. Παρέχουν, ωστόσο, επαναλαμβανόμενους προφητικούς τύπους των ιστοριών που παρίσταναν στο παρελθόν, αλλά με λίγους από τους πολύτιμους λίθους του Μίλλερ παριστάνονται άμεσα μελλοντικές προβλέψεις.

Το έργο του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο, το οποίο άρχισε το 1844, συνεχίζεται έως ότου ολοκληρωθεί. Η προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών και το έργο του καθαρισμού που αυτή προσδιόρισε εξακολουθούν να «βρίσκονται σε διαδικασία εκπλήρωσης», όπως δηλώνει η Αδελφή Γουαίτ σχετικά με τους ποταμούς Ουλαί και Χιδδέκελ· επομένως, η προφητεία αυτή έχει εκπλήρωση κατά το τέλος του κόσμου.

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαί και του Χιδδέκελ, των μεγάλων ποταμών της Σενναάρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπλήρωσεως, και όλα τα προειρημένα γεγονότα σύντομα θα πραγματοποιηθούν». Testimonies to Ministers, 112.

Μέρη τῶν ὁράσεων τοῦ Δανιήλ, κεφάλαια ἑπτὰ καὶ ὀκτώ, τὰ ὅποια εἶναι ἐπάνω εἰς τοὺς δύο πίνακες, εἶναι ἀκόμη μέλλοντα, διότι ἀμφοτέρωτερον προσδιορίζουν τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ἀγιαστήριον. Ὅμως, αἱ ἱστορίαι τῶν βασιλείων τῆς βιβλικῆς προφητείας εἰς ἐκεῖνα τὰ δύο κεφάλαια καταλήγουν μὲ τὴν παπικὴν Ῥώμην νὰ λαμβάνῃ τὴν θανατηφόρον πληγὴν αὐτῆς. Ὁ «λίθος» ὁ ὅποιος «ἀπεκόπη ἐκ τοῦ ὄρους ἄνευ χειρῶν», καὶ ἡ ὀγδὴ βασιλεία τοῦ Δανιήλ δύο, εἶναι ἀκόμη μέλλοντα. Ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐκείνου ποὺ παριστᾶται ἐπάνω εἰς τοὺς χάρτας ἐν σχέσει πρὸς τὰ κεφάλαια δύο, ἑπτὰ καὶ ὀκτώ τοῦ Δανιήλ ἔχει ἐκπληρωθῆ.

Το έργο του Χριστού στο αγιαστήριο, και το τρίτο Ουαί του Ισλάμ, είναι κατ' ουσίαν τα δύο θέματα που αντιπροσωπεύουν την προφητική ιστορία πέρα από τον καιρό των Μιλλεριτών. Μαζί με αυτά τα δύο θέματα, βρίσκεται η ιστορία των εσχάτων ημερών, η οποία προτυπώνεται όταν οι δύο χάρτες συνενώνονται επάνω σε μία γραμμή. Όταν αυτό γίνεται, η πρώτη απογοήτευση του

1843, όπως παριστάνεται επάνω στον πρώτο χάρτη, βρίσκεται τη διόρθωσή της επάνω στον δεύτερο χάρτη. Μαζί παράγουν και προσδιορίζουν την «κρυμμένη ιστορία» των Επτά Βροντών, η οποία τώρα αποσφραγίζεται σε συνάρτηση με την αποσφράγιση της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού.

Αυτή η «κρυμμένη ιστορία» είναι δομημένη επάνω στην «αλήθεια», η οποία είναι τα τρία εβραϊκά γράμματα που, όταν συνδυάζονται, σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια». Η λέξη σχηματίζεται από το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου και αντιπροσωπεύει τον Ιησού όχι μόνο ως την Αλήθεια, αλλά και ως το Άλφα και το Ωμέγα. Η «κρυμμένη ιστορία» αρχίζει και τελειώνει με απογοήτευση, και έχει εξέγερση στο μέσον, διότι το «δεκατρία» είναι ένας αριθμός που αντιπροσωπεύει την εξέγερση.

Το έτος 1843, όπως απεικονίζεται στο πρώτο διάγραμμα, προσδιορίζει την πρώτη απογοήτευση και την έλευση του χρόνου της καθυστέρησης. Ο χρόνος της καθυστέρησης οδηγεί στην έλευση του αγγέλματος της Μεσονυκτίου Κραυγής, όπου εκδηλώνεται η ανταρσία των μωρών παρθένων. Το άγγελμα της Μεσονυκτίου Κραυγής κηρύσσεται κατόπιν έως την τελευταία απογοήτευση. Αυτή η «κρυμμένη ιστορία» της Μεσονυκτίου Κραυγής επαναλαμβάνεται (κατά γράμμα) κατά τις έσχατες ημέρες.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες οι πέντε ήταν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή για τον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να αποτελεί παρούσα αλήθεια μέχρι τη λήξη του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Όταν κατανοηθεί ορθώς, η προηγούμενη δήλωση προσδιορίζει ότι η μόνη ομάδα ανθρώπων στις έσχατες ημέρες που έχει τη δυνατότητα να είναι είτε μωρές είτε φρόνιμες παρθένες, είναι άνθρωποι μέσα σε μια ομάδα που έχει υποστεί απογοήτευση. Η απογοήτευση είναι εκείνη που παράγει τον χρόνο της καθυστέρησης, και η παραβολή που «έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί μέχρι κεραίας» στηρίζεται στις επιδράσεις που παράγονται εσωτερικά μέσα στις παρθένες κατά τη διάρκεια ενός χρόνου καθυστέρησης που αρχίζει με μια απογοήτευση. Εκείνη η απογοήτευση που έσφαξε τους «δύο μάρτυρες» στον δρόμο της πόλεως και τους κατέστησε νεκρά, ξηρά οστά στην κοιλάδα του θανάτου έλαβε χώρα στις 18 Ιουλίου 2020. Ο Αντβεντισμός, σε γενικές γραμμές, δεν είχε καμία ανάμιξη με εκείνη την απογοήτευση. Αντιθέτως, μάλλον εόρτασαν την αποτυχημένη πρόβλεψη ενώ οι «δύο μάρτυρες» κείτονταν σφαγμένοι στον δρόμο. «Μέχρι κεραίας» σημαίνει «μέχρι κεραίας».

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, ο προτέρα διαθήκης λαός (ο Προτεσταντισμός) εόρτασε την αποτυχούσα πρόβλεψη του 1843 (την πρώτη απογοήτευση), και στο σημείο εκείνο οι Προτεστάντες υπερέβησαν τα όρια του δοκιμαστικού χρόνου της χάριτός τους. Ο χρόνος της δοκιμασίας είχε αρχίσει στις 11 Αυγούστου 1840, όταν ο ισχυρός άγγελος της Αποκαλύψεως δέκα κατήλθε κατά την εκπλήρωση της χρονικής προφητείας του δευτέρου Ουαί (του Ισλάμ). Οι Προτεστάντες απέρριψαν τον προφητικό χρόνο κατά την πρώτη απογοήτευση, διότι η εσφαλμένη πρόβλεψη τους παρείχε πρόσχημα ώστε να μη ζητούν πλέον την αλήθεια. Το θέμα όλων των οροσήμων της ιστορίας των Μιλλεριτών ήταν η «χρονική προφητεία».

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, ο άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ κατήλθε κατά την εκπλήρωση της προφητείας του τρίτου Ουαί (Ισλάμ). Το θέμα όλων των οροσήμων των εσχάτων ημερών είναι το Ισλάμ. Η πρώτη απογοήτευση σηματοδοτεί το τέλος ενός καθαρισμού του προτέρου λαού της διαθήκης, καθώς στον προτέρο λαό της διαθήκης δόθηκε τότε μια πρόφαση για να μη ζητεί πλέον την αλήθεια. Τότε άρχισε ο καιρός της δοκιμασίας για «τις παρθένας» των εσχάτων ημερών, διότι η δοκιμασία του προτέρου λαού της διαθήκης, η οποία άρχισε με την κάθοδο του αγγέλου, έληξε κατά την πρώτη απογοήτευση. Έτσι, άρχισε η δοκιμασία εκείνων που παριστάνονται ως παρθένες, και αυτή η διαδικασία δοκιμασίας θα φανερώσει τελικώς αν οι παρθένες είναι είτε μωρές είτε φρόνιμες.

Μεταξύ της πρώτης και της τελευταίας απογοητεύσεως βρίσκεται το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Το θέμα του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου για τους Μιλλερίτες ήταν ο «χρόνος», και το θέμα του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου κατά τις έσχατες ημέρες είναι το «Ισλάμ». Στο όνειρο του Μίλλερ, αυτός αφυπνίζεται με μια κραυγή, και τότε τα πετράδια του λάμπουν δέκα φορές περισσότερο απ' ό,τι έλαμπαν προηγουμένως. Τα πετράδια επάνω στους χάρτες που προσδιορίζουν άμεσα μια πρόβλεψη για τις έσχατες ημέρες είναι το Ισλάμ και η ανακριτική κρίση. Ως εκ τούτου, οι δοκιμασίες του «μηνύματος» της Κραυγής του Μεσονυκτίου και της «εμπειρίας» που αντιπροσωπεύεται από την ανακριτική κρίση δεν είναι για τον προηγούμενο λαό της διαθήκης, αλλά για εκείνους που ομολογούν ότι είναι οι τελευταίες παρθένες.

Η απεικόνιση που προκύπτει όταν αμφοτέρωτα τα διαγράμματα συνενώνονται, και η οποία προσδιορίζει την ιστορία από την πρώτη έως την τελευταία απογοήτευση, καταδεικνύει ότι κατά τον χρόνο κατά τον οποίο εκτυλίσσεται η «κρυμμένη ιστορία» των Επτά Βροντών, επιτελείται το τελικό έργο της ανακριτικής κρίσεως. Το τελικό αυτό έργο είναι η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και λαμβάνει χώρα κατά τους «καιρούς θλίψεως» του Δανιήλ εννέα, κατά την εξόργιση των εθνών στην Αποκάλυψη ένδεκα, κατά τη συγκράτηση των «τεσσάρων ανέμων» της Αποκαλύψεως κεφάλαιο επτά, κατά την «αναχαίτιση του σφοδρού ανέμου εν τη ημέρα του ανατολικού ανέμου» του Ησαΐα κεφάλαιο είκοσι επτά, και κατά τη συγκράτηση του «εξαγριωμένου ίππου που επιζητεί να σπάσει τα δεσμά και να επιφέρει θάνατο και καταστροφή» επί του κόσμου. Όλοι αυτοί οι προφητικοί μάρτυρες αντιπροσωπεύουν το Ισλάμ του τρίτου Ουαί, όπως παρίσταται επί των ιερών διαγραμμάτων.

Τα τρία κύρια στοιχεία των δύο ιερών χαρτών του Αββακούμ, τα οποία αναφέρονται ειδικώς σε γεγονότα που ήσαν μελλοντικά κατά τον χρόνο της δημοσιεύσεως των χαρτών, είναι η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το Ισλάμ και η εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων. Οι χάρτες προσδιορίζουν μία δοκιμασία, μία διαδικασία σφραγίσεως τόσο μιας «εμπειρίας» όσο και ενός «αγγελμάτος». Η εμπειρία που είναι αναγκαία για μία μωρά παρθένο είναι «ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης», η οποία αντιπροσωπεύει την τελειότητα που αντιπροσωπεύεται από τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Το μυστήριο, το αποκεκρυμμένο από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εφανερώθη εις τους αγίους αυτού· εις τους οποίους ο Θεός ηθέλησε να γνωρίση ποίος είναι ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου μεταξύ των εθνών· το οποίον είναι ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της

δόξης· τον οποίον ημεῖς κηρύττομεν, νουθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον και διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, διὰ να παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
Κολοσσαεῖς 1:26–28.

Οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες παρουσιάζονται ὡς μία ομάδα ἀνθρώπων που ἔχουν ἐξέλθει ἀπὸ μία «αιχμαλωσία». Ἡ αιχμαλωσία που παριστάνεται ἄμεσα στο βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι ἡ αιχμαλωσία τοῦ να κείνται νεκροὶ στην πλατεία ἐπὶ τρεισήμισι ἡμέρες, ὅπως παριστάνεται στο ἐνδέκατο κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ αιχμαλωσία ἐνός συμβολικοῦ θανάτου παριστάνει τοὺς «ἐπτὰ καιροὺς» τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξι, και ἐκεῖνη ἡ αιχμαλωσία ἀπαιτεῖ τὴν ἐκδήλωση μετανοίας, ὅπως καταδεικνύεται ἀπὸ τὴν προσευχὴ τοῦ Δανιήλ, στο ἕνατο κεφάλαιο.

Ὅταν τὰ ξηρὰ ὀστᾶ τῶν νεκρῶν ἐπανέλθουν εἰς ζωὴν, εὐθύς ὑψώνονται ὡς «σημεῖον». Ἐν τῷ θανάτῳ ἦσαν χωρὶς τὸν Χριστὸν ἐντὸς αὐτῶν, τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης. Μέρους τῆς ἀπαιτουμένης μετανοίας αὐτῶν ἦτο ἡ ὁμολογία ὅτι περιεπάτησαν ἐναντίως πρὸς τὸν Θεόν, και ὅτι ὁ Θεὸς περιεπάτησεν ἐναντίως πρὸς αὐτοὺς. Ὅταν πληρώσουν τὰς προϋποθέσεις που ἐντοπίζονται προφητικῶς, τότε ὁ Χριστὸς «ἔρχεται ἐξαίφνης εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ», και ἀποκτᾶται ἡ «ἐμπειρία» ἢ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα, ὥστε να εἶναι τις μέλος τοῦ σημείου ἐκεῖνου που τότε ὑψώνεται.

Ἡ «ἐμπειρία» που ἀπεικονίζεται ὅταν τα δύο διαγράμματα συνενώνονται, ἐπιτελεῖται δια τοῦ τελικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ στο ἐπουράνιο ἀγιαστήριον. Αὐτὴ ἡ «ἐμπειρία» παριστάνεται ἀπὸ το ὄραμα «mareh», το ὁποῖο εἶναι το ὄραμα τῆς «εμφανίσεως». Το «μῆνυμα» που ἀπαιτεῖται εἶναι το ὄραμα «chazon», τῆς προφητικῆς ιστορίας. Αὐτὸ το «μῆνυμα» προσδιορίζεται ὡς το μῆνυμα τῆς ἐπικείμενης κρίσεως τοῦ Θεοῦ ἐπάνω σε ἕναν ἀποστατημένον κόσμον, ἡ ὁποῖα ἐπέρχεται διὰ τοῦ Ἰσλάμ τοῦ τρίτου Ουαί.

Το 1856, ὁ Κύριος ἐπιζήτησε να ολοκληρώσει τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς πνευματικῆς Ἱερουσαλήμ μέσα στον Ἀντβεντισμό. Ὑπὸ τὴν ἔλευση τῶν τριῶν ἀγγέλων ἀπὸ το 1798 ἕως το 1844, ὁ ναὸς τῶν Μιλλεριτῶν εἶχε οἰκοδομηθεῖ ἐπάνω στα θεμέλια, παριστανόμενος ὡς «πολύτιμοι λίθοι» στο ὄνειρο τοῦ Μίλλερ, ὅπως ἀπεικονιζόταν ἀπὸ τις προφητικὲς ἀλήθειες στους δύο πρωτοπόρους πίνακες (1843 και 1850) που ἐκπλήρωσαν το δεύτερον κεφάλαιο τοῦ Ἀββακούμ. Κατόπιν οδήγησε τὸν λαὸν Του να ἀνεγείρει το τεῖχος τοῦ νόμου τοῦ Σαββάτου τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, και τοὺς ἐπέστρεψε στις «ἀρχαῖες τρίβους» τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ, για να ολοκληρώσουν το ἔργο τῆς «οδοῦ πρὸς περιπάτησιν». ἈΛΛΑ, ἡ ἀρχαία τρίβος περιλάμβανε ἕνα δόγμα, μία προφητεία, που εἶχε σχεδιασθεῖ για να τοὺς δοκιμάσει και να τοὺς διαχωρίσει. Το 1863, ὁ Ἀντβεντισμὸς ἀπέτυχε στη δοκιμασία τῶν «ἐπτὰ καιρῶν» και ἄρχισε να περιπλανᾶται στην ἔρημο τῆς Λαοδικείας.

Ἡ 22α Ὀκτωβρίου 1844 προτυπώνει τὸν ἐπικείμενον νόμον τῆς Κυριακῆς, και κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς θα συντελεσθεῖ το ἔργο που ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τα σαράντα ἐννέα ἔτη τῆς ἀποπερατώσεως τῆς πλατείας και τοῦ τείχους σε καιροὺς θλίψεως, ὅπως προσδιορίζεται ἀπὸ τὸν Δανιήλ.

Γνώρισε λοιπὸν και κατανόησε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προστάγματος να ἀποκατασταθῇ και να οἰκοδομηθῇ ἡ Ἱερουσαλήμ ἕως τοῦ Μεσσία τοῦ Ἡγουμένου θέλουσι μεσολαβήσει ἐπτὰ εβδομάδες και ἐξήκοντα δύο εβδομάδες· ἡ πλατεία θέλει ἀνοικοδομηθῇ, και το τεῖχος, μάλιστα ἐν καιροῖς στενοχωρίας. Δανιήλ 9:25.

Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους, και οι «καιροί της θλίψεως» του Δανιήλ προσδιορίζονται επίσης στο απόσπασμα από τα Early Writings το οποίο εξετάζαμε.

«Κατ' εκείνον τον καιρό, ενώ το έργο της σωτηρίας θα πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα επέρχεται στη γη, και τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται ώστε να μην παρεμποδίζουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Κατ' εκείνον τον καιρό θα έλθει η “όψιμη βροχή”, ή αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να προετοιμάσει τους αγίους να σταθούν κατά την περίοδο όταν οι επτά έσχατες πληγές θα εκχυθούν.» Early Writings, 85.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Όσο εκείνοι που ομολογούν την αλήθεια υπηρετούν τον Σατανά, η κολασμένη σκιά του θα αποκόπτει τη θέασή τους του Θεού και του ουρανού. Θα είναι όπως εκείνοι που έχασαν την πρώτη τους αγάπη. Δεν μπορούν να ατενίσουν τις αιώνιες πραγματικότητες. Εκείνο που ο Θεός έχει ετοιμάσει για εμάς παριστάνεται στον Ζαχαρία, κεφάλαια 3 και 4, και 4:12-14: “And I answered again, and said unto him, What be these two olive branches which through the two golden pipes empty the golden oil out of themselves? And he answered me and said, Knowest thou not what these be? And I said, No, my Lord. Then said he, These are the two anointed ones, that stand by the Lord of the whole earth.”»

«Ο Κύριος είναι πλήρης πόρων. Δεν έχει καμία έλλειψη μέσων. Εξαιτίας της δικής μας έλλειψης πίστεως, της προσκολλησεώς μας στα γήινα, της ευτελούς λογολογίας μας, της απιστίας μας, όπως αυτή εκδηλώνεται στη συνομιλία μας, πυκνές σκιές συσσωρεύονται γύρω μας. Ο Χριστός δεν αποκαλύπτεται ούτε στον λόγο ούτε στον χαρακτήρα ως ο όλως αξιαγάπητος και ο πρώτος μεταξύ μυριάδων. Όταν η ψυχή αρκείται στο να υψώνει τον εαυτό της προς τη ματαιότητα, το Πνεύμα του Κυρίου δύναται να πράξει ελάχιστα γι' αυτήν. Η κοντόφθαλμη όρασή μας βλέπει τη σκιά, αλλά δεν μπορεί να διακρίνει τη δόξα που βρίσκεται πέρα από αυτήν. Άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, που παριστάνονται ως έξαλλο άλογο το οποίο επιδιώκει να λυθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας στο πέρασμά του καταστροφή και θάνατο.»

«Θα κοιμόμαστε στο ίδιο το χείλος του αιώνιου κόσμου; Θα είμαστε νωθροί και ψυχροί και νεκροί; Ω, να είχαμε στις εκκλησίες μας το Πνεύμα και την πνοή του Θεού εμψυχημένα στον λαό Του, ώστε να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν. Χρειάζεται να δούμε ότι η οδός είναι στενή και η πύλη τεθλιμμένη. Αλλά καθώς περνούμε διά της στενής πύλης, το πλάτος της είναι απεριόριστο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 217.